

Milá rodino, milí přátelé a všichni přítomní,

neuběhlo ještě ani čtrnáct dní a scházíme se společně opět na tomto místě, abychom se společně rozloučili, tentokrát s naší mámou, Pavlou Roušarovou rozenou Zatloukalovou. Dovolte mi i dnes, abych vám v několika větách přiblížil její život.

Naše máma se narodila 11. dubna 1938 manželům Marii a Karlu Zatloukalovým v malé vesničce Veselí nedaleko Mohelnice. Tato vesnice čítala asi 30 domů. Zde také začala chodit do základní školy tehdy ještě jednotřídky, kdy se současně v jedné třídě učilo pět postupných ročníků. Pro učitele jistě nelehká práce. Později chodila do školy do Vranové Lhoty. Tedy asi tři nebo čtyři kilometry tam a zpět každý den pěšky.

Po ukončení školní docházky pomáhala hlavně při pracích doma. Pracovala také v lese a později jako kuchařka v tehdejší MEZu v Mohelnici, v dnešním Siemensu v Mohelnici. Po svatbě s Karlem Roušarem

v roce 1961 byla zaměstnaná v tehdejší Krasu v Moravské Třebové. Když se jí v letech 1963 až 1967 narodily postupně tři děti, Dobroslav, Karla a Pavla, věnovala se hlavně jejich výchově a rodině obecně. Teprve až tyto tři děti postupně odrostly, pracovala jako uklízečka na zkrácený úvazek na základní škole. Později se vrátila k profesi kuchařky, nejprve tamtéž a následně do podniku Hedva, kde setrvala až do svého starobního důchodu.

Po celý život pomáhala svým rodičům praktickou výpomocí. I jako děti jsme trávily hodně času ve Veselí, kam se rozhodně nejezdilo jen odpočívat. Když na tátu přešla zodpovědnost za naši chalupu v Oldřiši, přesunula své pracovní aktivity sem. Hlavně při tzv. ženských pracích jí zde bylo zapotřebí.

Ani biblický verš, který jsme vybrali na její smuteční oznámení, není náhodný. Ty jsi má naděje, Panovníku Hospodine, v Tebe už od mládí doufám. A za tuto skutečnost vděčíme především jejím rodičům a našim prarodičům, kteří už raného mládí vedli své děti k víře v Boha. A naše máma toto jejich celoživotní poslání přenášela i na nás, díky čemuž stojíme dnes právě na tomto místě.

Jednou z vlastností, která charakterizovala naši mámu, byla její osobní statečnost. V době, kdy náš táta pracoval v ČSAD, a někdy nocoval i mimo domov, byla na naši výchovu sama a k tomu ještě pracovně podporovala své rodiče, to nebylo jistě snadné.

Když ve svých 45 letech otěhotněla, stála před velkým životním rozhodnutím. Ale právě v této chvíli osvědčila svoji víru v Boha a navzdory mnoha našeptávačům, aby si nechala dítě vzít, si Lucku nakonec obhájila a my jsme byli obohaceni v roce 1984 o další sestru. Dnes možná docela všední záležitost, ale v tehdejší době to bylo v lidských očích bláznovství. A právě díky tomuto, v lidských očích bláznovství, se jí později vedle již čtyř vnuků narodil ještě pátý a i jediné dvě vnučky.

I takto krásné a šťastné dokáže být bláznovství v očích člověka, ale veliké požehnání v poslušnosti a následování Boha.

Ale i obyčejná lidská laskavost bylo něco, co naši mámu charakterizovalo. Dokázala být laskavá ke všem, kdo se kolem ní pohybovali. A tak jí její blízcí, a zvláště mladší generace, začali říkat mama Roušarová. Ta zkrácená verze slova máma nemá nic společného s nějakou neúctou vůči ní, ale směřuje spíše do hanáckého nářečí a i my, jako děti, jsme ji takto oslovovaly.

Pán Bůh dopouští, ale neopouští. A to je i moje odpověď na smutek, kterým v těchto dnech jako rodina procházíme. A v tom všem smutku se těším z toho, že se ještě jednou s našimi rodiči společně setkáme na věčnosti a že nás od sebe již nic nerozdělí. Ani smrt.

Bože Hospodine, děkuji Ti za život obou našich rodičů.